

τὸ δ' ἐγκράτειαν καὶ ἐλεῖν ἄρως ἢ τιμῆς **A**
 ἐρώτηται, μέλιτος· αὐτὸ ἀπόστολος λέγειν τιμῆς ὑ-
 πέρ ἡμᾶς ἀρετῆν ἢ ἐπιούσιον πῖνα καὶ θεῖαν,
 ὡς περ Ὀμηροῦ παρὰ ἔκτορος, πεποίηκε λέ-
 γοντα τοῖς Πριάμοισιν ὅτι σφόδρα ἠν ἀγαθός,
 οὐδ' ἐφ' ἕλε Λιδόρος γὰρ ἐν τοῦ πᾶσις ἔμμενον,
 ἀλλὰ θεοῦ ὅστ', εἰ καὶ ἀπὸ περ φασι, ἐξ αὐ-
 θρόωνων γίνονται θεοῖ δι' ἀρετῆς ὑπόβολῴν,
 τοιαυτὴ τις αἰ εἶναι διανοήσι τῆς διηροειδέας
 αἰσπιθευμένη ἐξ ἐκῆ καὶ γὰρ ὡς περ οὐδ' ἐν ἄλλοις
 ὅτ' ἐκρέα, οὐδ' ἀρετῆς, οὐδὲ θεοῦ· δὲ
 ἢ ἠδὲ, πμώτερον ἀρετῆς ἢ δὲ, ἐτεροῦ τι γένος
 κρείας. ἐπεὶ δὲ σααίον καὶ τὸ θεῖον αὐθρα
 εἶ, καὶ ἀπὸ οἰ Λακώγες εἰώθησι περ ἀ-
 γροβόειν, ὅταν ἀγαθῶσι σφόδρα τῶ, Σείος
 αὐθρ. φασι. οὕτω καὶ ὁ διηροειδὴς ἐν τοῖς ἀν-
 θράποισι σααίος· μέλιστα δὲ ἐν τοῖς βαρ-
 βάρουσιν ὅτ' ἐνέταισι εἶναι καὶ διὰ νόσοις καὶ
 πληροῖσι· καὶ τὸν διὰ κρείαν δὲ τῶ ἀθροῶ-
 πων ὑπόβαλλοντας εὐτοῖς ὅτι δὲ τῆ ἡμοδ-
 ρου. ἀλλὰ παρὰ τῆς τοιαυτῆς διαδέσεως,
 ὕστερον ποιητόν πνα κρείαν. παρὰ ἢ κρείας
 εἶρηται παρὰ περ· παρὰ δὲ ἀκρασίας καὶ με-
 λανίας καὶ τρυφῆς λιχτέον, καὶ παρὰ ἐγκρά-
 τείας, καὶ κερτεβείας· οὕτε γὰρ ὡς παρὰ τ' αὐτ'
 ἔξεναι τῆ ἀρετῆ καὶ τῆ μαρθηρίας, ἐκ αὐτῶν
 αὐτῶ ὑποληπτόν, ὅτ' ὡς ἕτερον γένος, δὲ
 εἰ δὲ περ ὅτι τῶ ἀλλοιοῖ, τῶ ένέντας τὰ φανό-
 ρμα, καὶ περὸ τὸν διαποροῖσας, οὕτω δει-
 κνύται· μέλιστα μὲν οὐκ παύεται τὰ ἐνδοξία,
 παρὰ ταῦτα τὰ παρὰ εἰ δὲ μὴ, τὰ παρὰ εἶσι καὶ
 κερταῖα τὰ ἐνδοξία, δὲ ἐν γὰρ ἠδὲν αἰ εἶναι ἐ-
 κερταῖ. δὲ κρείαν δὲ ἢ τε ἐγκράτεια καὶ ἢ κερ-
 τεβεία, τῶ σπουδαίον καὶ τῶ ἐπαινετῶ εἶναι
 ἢ δὲ ἀκρασία τε καὶ μελακία, τῶ φαύλων
 τε καὶ φεκτῶ καὶ ὁ αὐτοῖς ἐγκράτεια καὶ ἐμ-
 ρυμνητικῶς τὰ λογισμῶ καὶ ἀκρατίας καὶ ἐκ-
 σαιπῶς τὰ λογισμῶ καὶ ὁ μὲν ἀκρατίας, ἐπ-
 σῶς ὅτι φαύλα περὶ τῆ, διὰ πάθος· ὁ δὲ
 ἐγκράτεια εἰδῶς ὅτι φαύλα αἰ ὅτι δὲ μὴ ἀγίσ-
 ἀκολλῶσι διὰ τ' λόγον, καὶ τ' σφόδρα μὲν, ἢ
 κερταῖ καὶ κερτεβείαν τ' τῶ τῶν, οἱ ἠδὲ, τῶ
 τῶ σφραγῶσι εἰ δὲ, τ' ἀκόλαστον, ἀκρατῆ·

appellamus. Feritati autem aptissimè di-
 cere possimus opponi eam, quæ supra nos
 est, heroicam quandam ac diuinam virtu-
 tem; quemadmodum Priamum Homerus
 de Hæctore loquætem facit, quoniam bo-
 nitate ac virtute præstabat,

namque illum haud esse putares

Mortali genitore satum, ac genus esse deorū.
 Itaque si (vt aiunt) propter excellentiam,
 præstantiâque virtutis, Dijæ homini-
 bus efficiuntur, talis erit præter id is ani-
 mi habitus, qui habitui illi ferino oppo-
 nitur. Nam viferæ neque vitium, neque
 virtus est, sic neque Dei: sed hic quidem
 habitus virtute præstabilis & honoratius
 quiddam est, ille autem aliud quoddam à
 vitio genus est. Verùm quoniam rarò ad-
 modum euenit, vt vir diuinus existat, quæ
 admodum Lacônes eum solent diuinum
 appellare & salutare, quem magnopere
 admirantur: O virum diuinum, inquit;)
 sic inter homines rarò aliquis reperitur
 feritate belluarum similis natura: sed si
 quis, is maximè apud barbaros exoritur.
 Nonnullas autem huiusmodi immanita-
 tes, morbi & membrorum debilitaciones
 pariunt, atque eos homines, qui vitio cæ-
 teris antecellunt, turpi atque infami no-
 mine feros & immaneis appellamus. Sed
 de hac quidem animi affectione nobis erit
 aliquod posterius dicendum. De viti-
 o sitate autem supra diximus. Nunc de in-
 continentiâ, & mollitiâ, & luxu dicendum
 est: itè neque de continentiâ & tolerantia.
 Non enim de vtraq. perinde existimandū
 est, aut quasi iidem habitus sint, atque vir-
 tus & vitium, aut quasi diuersa sint genera.
 Oportet autem, quod in aliis facere sole-
 mus, proposicis primùm iis, quæ sunt in
 promptu, atque in quæstione dubiâ, que
 quidem, ita explicare atq. ostendere max-
 imè quidem omnia, quæ hominum opi-
 nionibus comprobata de his animi per-
 turbationibus feruntur: sin minus, ac cer-
 te plurima & præcipua. Nam si ea, quæ dif-
 ficilia & impedita sunt, dissoluant atq.
 expediâtur, & relinquâtur ea, quæ proba-
 bilia & opinionib. hominū recepta sunt,
 satis hoc fuerit à nobis declaratum. Vide-
 rit enim continentiâ & tolerantiam in nu-
 mero rerum bonarum & laudabilium esse
 in continentiâ autem & mollitiâ in ma-
 larū & vituperabiliū: idèmq. esse continēs,
 & qui facile in eo permanet, quod ratio præcipit: itè quoq. incōtinēs atq. is qui fa-
 cile descendit à iudicio rationis. Atq. incōtinēs quidē scieās res esse malas, agit eas tamē
 perturbatione animi cōcitatus: cōtinēs autē quia cupiditates esse turpeis & ma-
 las intelligit, à ratione reuocatus, eas nō sequitur. Ac tēperatē quidē, cōtinētē & to-
 leratē esse volūt: eū autē, qui talis sit, esse per omnia tēperatē alij aiunt, alij negant;